

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.061/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos; felperesi képviselő)
Az alperes:	Zala Vármegyei Rendőr-főkapitányság (8900 Zalaegerszeg, Balatoni út 4.)
Az alperes képviselője:	dr. Tóth Erika kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.522/2023/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. január 1. és 2023. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes állományában, az Osztálylon főelőadó beosztásban teljesített szolgálatot; a vezetője 2020. január 1. napjától az eredeti munkaköre ellátása mellett – az osztályvezető távollétében – az osztályvezetői feladatok ellátására utasította. Ezen időponttól a felperes a főelőadói beosztása mellett rendszeresen végezte az osztályvezetői feladatkörbe tartozó vezetői szignálásokat, jóváhagyásokat, kiadmányozásokat, vezetői eligazításokon vett részt, közreműködött a teljesítményértékelési feladatok ellátásában, vezetői hatáskörbe tartozó iratkezelési feladatokat látott el, végrehajtotta a rendszerl Szolgálatvezénylesben a havi és hóközi pénzügyi zárásokat, ennek során ellenőrizte a kollégák szolgálati idejét, sportcélú és egyéb szolgálati kedvezmények vezetését, betartását és végrehajtotta a beosztott kollégák visszatérő, rejtett állományvédelmi ellenőrzését is. Emellett havi szintén ellátta az osztályvezetői feladatkörbe tartozó visszatérő feladatokat: szolgálatvezénylesek rögzítése, szabadságos szolgálati jegyek aláírása vagy a szakmai feladatok egyeztetése más osztályvezetőkkel. Ezen feladatait az osztályvezető távollétében, valamint akkor is ellátta, ha az osztályvezetőnek egyéb szolgálati feladatai voltak. Ennek megfelelően folyamatosan részt vett az osztály irányításában, mindennapos feladatainak koordinálásában, és ehhez megfelelő vezetői jogosultságokat kapott, valamint ezen feladatok a munkaköri leírásában is megerősítésre kerültek. A többletfeladatok ellátása miatti megbízási díj megállapítása iránti szolgálati panaszát az alperes elutasította.

A kereset és a védirat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak vonatkozásában, az ellátott többletfeladatokra tekintettel 2.145.075 forint megbízási díj, és annak 2021. július 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. A követelés összegszerűsége tekintetében a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésére hivatkozott. Előadta, hogy a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú melléklete szerint az osztályvezető vezetői besorolásba, míg a főelőadó csak tiszti C kategóriába tartozik. Az általa ellátott feladatok ezért magasabb besorolású, vezetői feladatnak minősültek, nagyobb felelősséget és szakértelmet igényeltek, továbbá azok mennyisége és jelentős munkaóraráfordítása indokolja, hogy a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott keretek között adható megbízási díj az alapilletmény 150%-ában kerüljön megállapításra.

[3] Az alperes védiratában a kereset – jogalapját és összecszerűségét vitatva – elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok többsége az elektronikus ügyviteli rendszer használatának részfeladatait takarta. Ilyen a vezetői szignálás, jóváhagyás, kiadmányozás, pénzügyi zárások végrehajtása, munkaidő nyilvántartással kapcsolatos feladatok. Ezen feladatok az elektronikus rendszerben pár kattintással elvégezhetők, amik a felperes munkaidejében jelentős többletfeladatot nem jelentettek. Ugyan egyfajta többletfelelősséggel járt a helyettesítés, azonban ez eseti jellegűek volt, nem 30 napot meghaladó tartós távollét miatt került rá sor, és a jelentős vezetői feladatok, döntések nem is kerültek delegálásra. A szervezet működéséhez elengedhetetlen a helyettesítés rendjének meghatározása, ez a munkaköri leírásoknak is egyik kötelező tartalmi eleme. A felperes munkaköri leírása ennek megfelelően tartalmazta, hogy az osztályvezetőt távolléte esetén helyettesíti. Ez nem tartós, csupán eseti helyettesítést jelent, melynek a jogi megítélése különböző. Az eseti helyettesítésre megbízási díj nem adható, mivel ezen jogintézmény tartalmi lényegét kiüresítené, és pár órás helyettesítés is alapot adhatna a juttatás követeléséhez. A felperes által csatolt „Egész napot érintő helyettesítés”, és a „Nap részét érintő helyettesítés” kimutatás adatait nem vitatta. A megbízási díj mértékét is eltúlozottnak találta. Utalt arra, hogy az osztályteljes állománya csupán 8 fő, az osztályvezető közvetlen alárendeltségébe pedig 4 fő tartozik. Ezért – az ellátandó feladatok adminisztratív jellegére is tekintettel – olyan többletterhet a helyettesít ellátása nem eredményezett, mely a megbízási díj ilyen mértékben történő megállapítását indokolná. Azon hónapokban, amikor nem volt egész napos helyettesítés (2020. augusztus, 2021 január, február, november) a kereset elutasítását kérte. Észrevételezte, hogy a követelés a 3 éves elévülési idő miatt legfeljebb 2020. február 2. napjától állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 2.145.075 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseire, a 31/2015. BMr. 35. § (1)-(6) bekezdéseire, valamint a 33/2015. BMr. 10. § (1)-(4) bekezdéseire alapította. A perbeli tényállást a felek által csatolt dokumentumok, a felperes személyes meghallgatása, valamint Tanú tanúvallomása alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy a főelőadói és az osztályvezetői beosztás egymástól eltérő beosztások, amelyekhez – a 30/2015. BMr. előírásai alapján – különböző feladatellátások tartoznak, ezért kizárólag jogkérdésben kellett döntenie. Megállapította, hogy a felperes helyettesítési kötelezettségét a munkaköri leírása ugyan tartalmazta, azonban ez nem jelentheti azt, hogy ezen feladatokat ellentételezés nélkül kellett ellátnia. A helyettesítéssel ellátott feladatok nem tartoztak a beosztásához. A munkáltató csak egy adott munkakörön, beosztáson belül határozhatja meg szabadon a munkaköri feladatokat, a besoroláshoz és a szabályozott illetményhez kötve van. A Hszt. 44. § (1) bekezdés szerinti kinevezés és annak elemeit tartalmazó 45. § (1) bekezdés határozza meg a hivatásos állományú tag szolgálati beosztását és besorolását. Ehhez képest a munkaköri leírás a munkáltató egyoldalú nyilatkozatának minősül, amely a kinevezésnek nem része. Ez alapján a főelőadói beosztás tartalma sem tágható olyan munkaköri leírással, amely az osztályvezetői feladatok ellentételezés nélküli ellátását, az osztályvezető helyettesítését is magában foglalja. A felperes által csatolt kimutatás az ellátott helyettesítési feladatokat, azok időtartamát pontosan meghatározta, mely alapján átlagosan havi 5 nap helyettesítés volt megállapítható. A felperestől nem volt elvárható, hogy ellentételezés nélkül lássa el az osztályvezető

feladatait annak távollétében, ezért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a megbízási díjra való jogosultsága megalapozott. A megbízási díj mértéke tekintetében a többletfeladatvégzés gyakoriságát, annak súlyát, érdemi jellegét, magasabb felelősségfokát, valamint azt tekintette irányadónak, hogy ezen feladatokat a felperesnek a teljes 8 fős osztály vonatkozásában el kellett látnia. Ez alapján a megbízási díjnak az illetményalap 150%-ában történő megállapítását indokoltnak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázása során téves következtetéseket vont le és helytelen jogkövetkeztetésekre jutott, mellyel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját megsértette. Nem vitatta, hogy a főelőadói és osztályvezetői beosztás eltérő, melyekhez más feladatok kapcsolódnak. A felperes ugyanakkor a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján az osztályvezetői feladatok ellátására jogszerűen megbízható volt, melyért a (6) bekezdés szerint díjazás csak abban az esetben illette meg, ha a megbízási díj a 30 napot meghaladja; 30 napnál rövidebb helyettesítés esetén megbízási díj nem jár. A beosztáshoz tartozó feladatok meghatározásához nincs normatív szabályozás, azok a munkaköri leírásban kerülnek rögzítésre. Az osztályvezető helyettesítésére nála nem volt beosztás rendszeresítve, ezért a folyamatos működéshez szükséges helyettesítés rendjét úgy oldotta meg, hogy ezen feladatokat a felperes munkaköri leírásában rögzítette. Álláspontja szerint azonban különbség van a tartós helyettesítés és az általános, eseti jellegű helyettesítés feladatai között, ezért nem jogellenes az, hogy a felperes munkaköri leírásában a helyettesítési feladatok rögzítésre kerültek. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 8 fős osztály tekintetében a helyettesítéssel járó feladatok jelentős többletterhet nem jelentettek. Ezen indokok mentén a megbízási díj mértékének a csökkentését is kérte. Kifejtette továbbá, hogy a megbízási díj 2020. február 2. napjától történő megállapítása lenne jogszerű, mivel a panasz benyújtásának időpontjára tekintettel az ezt megelőző időre érvényesített követelés elévült.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy a fellebbezés a bíróság ténymegállapításait és értékelését konkrét jogszabálysértésekre hivatkozással nem támadta, az a megbízási díj mértéke tekintetében sem tartalmaz releváns hivatkozásokat. A nem vitatott tényállás szerint rendszeresen, visszatérő jelleggel, teljes jogkörrel látta el az osztályvezető helyettesítésével járó feladatokat, mely tény a csatolt kimutatás és a meghallgatott tanú vallomása is alátámasztott. A munkaköri leírásra való hivatkozás irreleváns e körben, mivel kizárólag alperesi érdekkörbe eső kérdés, hogy az állománytáblázat hiányosságaiból és a szolgálati érdekből következő helyettesítés módját miként oldja meg. A Hszt. 71. § (6) bekezdésére való hivatkozás is téves, ugyanis a 30 nap időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni, jelen esetben a peresített időszakra, melyben az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma a 30 napot meghaladta. A megbízási díj mértékének meghatározása az osztályvezetői beosztással járó feladatok által megkívánt magasabb szakmai kvalitásra, komolyabb szakértelemre, nagyobb felelősségre tekintettel a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésére és a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére tekintettel az elsőfokú bíróság által jogszerűen került meghatározásra, a vizsgálandó körülményeket okszerűen értékelte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és jogi indokai

[7] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, amelynek mértékét és összegét is megfelelő módon állapította meg. Döntésének helytálló indokaival az ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[9] Az ítéltábla elsőként az alperes elévülésre vonatkozó kifogását vizsgálta, mely során megállapította, hogy e körben az elsőfokú bíróság jogszabálysértést nem valósított meg. A felperes a szolgálati panaszát 2023. február 2. napján nyújtotta be. A Hszt. 11. § (1) bekezdése szerint a szolgálati viszonyral kapcsolatos igény – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – három év alatt évül el. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése értelmében az igény elévülése az igény érvényesítésének esedékessé válásától kezdődik. Azaz a követelés elévülésének végső időpontja a 2020. február 2. napjától esedékes követelésekre terjedt ki. A 2020. január hónapra járó megbízási díj esedékessége – a munkabérrel azonos utólagos kifizetésre tekintettel – 2020. februárjára esik, azaz a 2020. januárban végzett többletmunka ellenértéke 2020. februárjától jogszerűen követelhető volt.

[10] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján járó megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróság – az egyébként nem vitatott – tényállást megfelelően feltárta, abból okszerű következtetést vont le a felperes megbízási díjra való jogosultságát illetően. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a megbízási díj akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör lát el többletfeladatként. A 30/2015. BMr. 2. számú melléklete alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az osztályvezető feladatok ellátása nem tartozott a felperes főelőadói beosztásához. E körben nem volt annak jelentősége, hogy ezen feladatot a munkaköri leírása tartalmazta-e vagy sem, illetve annak sem, hogy az alperes ilyen módon tudta biztosítani az osztály folyamatos működését. A megbízási díjra való jogosultság megítélésénél ugyanis nem annak van relevanciája, hogy a felperes elláthatta-e ezen feladatokat, vagy azokat jogszerűen látta-e el, hanem annak, hogy az a beosztásához tartozott-e vagy sem. Mivel a helyettesítési feladatok nem tartoztak a beosztásához, ezért azok többletfeladatnak minősültek. A Kúria által kialakított következetes joggyakorlat értelmében a rendvédelmi szerv csak az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állomány tagjának munkaköri feladatait, és a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A következetes bírói gyakorlat szerint „[a] munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs

lehetőség, ezért ezen elvi alapból eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását” (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Másképp fogalmazva attól, hogy a helyettesítési feladatokat a felperes munkaköre tartalmazta, azok nem váltak a beosztása részévé.

[11] A Kúria határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3. stb.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a rendvédelmi szerv hivatásos állományú tagját akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben ugyanis nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő; annak eldöntése során pedig az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott. A Kúria következetes gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.525/2021/3.).

[12] Az elsőfokú bíróság a feladatok végzésének rendszerességével kapcsolatban is helytálló megállapításra jutott. A Hszt. 71. § (5) bekezdése speciális szabályként úgy rendelkezik, hogy a szervezetszerű helyettesnek a szolgálati előjárója helyettesítéséért díjazás csak az egybefüggő három hónapot meghaladó helyettesítést követő időtartamra jár. A munkaköri leírásban meghatározott helyettesítési rend szervezetszerű helyettesítésnek minősül. A felperes 2016. augusztus 22. napján kelt munkaköri leírásának szakmai feladatai felsorolásának 1. pontja már tartalmazta az osztályvezető távollétében a teljeskörű helyettesítés feladatát. A felperes személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy ezen feladatokat 2014. év óta látta el rendszeresen. Ebből következően a Hszt. 71. § (5) bekezdés szerinti 3 hónapos időtartam, mely után a megbízási díj megállapítható, a felperes esetében 2020. január hónapjáig többszörösen eltelt. Ez tehát nem lehetett objektív akadálya annak, hogy részére a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításra kerüljön. Az alperes által hivatkozott Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napos időtartam nem jogosító feltétel, hanem kifizetést szabályozó rendelkezésnek minősül.

[13] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját a nem vitatott tényállással összevetve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az eredeti – főelőadói szolgálati beosztása mellett – a szolgálati beosztásához nem tartozó – osztályvezetői helyettesítési feladatkört látott el rendszeresen, többletfeladatként, ezért jogosult a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[14] Az alperes fellebbezésében vitatta a megbízási díj mértékét, azonban azt már nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság e körben a mérlegelése során milyen eljárásjogi szabályt vettett, mely körülményeket vett okszerűtlenül figyelembe és ezáltal döntése miért tekinthető

jogszabálysértőnek. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 150 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, figyelembe vette a többletfeladatoknak a napi szolgálati feladatokhoz arányosított, a megbízás időtartamára átlagolt mennyiségét, mértékét, rendszerességét, a feladattal járó többletfelelősséget, annak magasabb beosztáshoz tartozó voltát, valamint az osztály létszámát. Az alperes kizárólag azon az alapon vitatta a megbízási díj mértékét, hogy a helyettesítés ellátása jelentős többletterhet nem jelentett, az a szolgálati időben elvégezhető volt és havonta változó mértékben jelentkezett. Ez azonban az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelés jogellenességének megállapításához kellő alappal nem szolgálhatott. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (rendszeresség, gyakoriság, többletfelelősség, magasabb beosztáshoz tartozó feladat mérlegelése), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételével más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes azonban az állításai mellett külön jogszabálysértést e körben nem jelölt meg. A másodfokú bíróság ezért megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. A jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[15] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (166.968 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. július 2.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Farkas Ervin s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró